

Література

1. Волосатов В. Д., Бабанова Ю. В. Сущность и структура инновационного потенциала промышленного предприятия /Вестник Челябинского государственного университета. 2010. № 3 (184). Экономика. Вып. 24. С. 134–138.
2. Кокурин Д.И. Инновационная деятельность [Текст]/ Кокурин Д.И.– М.: Экзамен, 2001. – 575 с.
3. Начала современного естествознания. Тезаурус. — Ростов-на-Дону. В.Н. Савченко, В.П. Смагин. 2006. [Электронный ресурс] – Режим доступа:<http://estestvoznanie.academic.ru>.
4. Толковый словарь русского языка: В 4 т. — М.: Сов. энцикл.: ОГИЗ, 1935—1940. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://feb-web.ru/feb/ushakov/ush-abc/default.asp>.
5. Шамина Л.К. Инновационный потенциал предприятия [Текст] / Шамина Л.К.// Инновации, 2007. – № 9 (107). – С. 58-60.
6. Данько М. Інноваційний потенціал у промисловості України [Текст]// Економіст. –1999. – № 10. – С. 26-32.
7. Дмитренко Е.Д., Дробуш Н.В. Методичні підходи до визначення змісту поняття інноваційного потенціалу та його складових сучасна економіка: Випуск 3. [Электронный ресурс] – Київ: ДІПК, 2011. – 122 с. – Режим доступа: http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/Suek/2011_3/Drobush.pdf.
8. Мартюшева Л., Калишенко В. Інноваційний потенціал підприємства як об'єкт економічного дослідження [Текст] // Фінанси України. –2002. – № 10. – С. 61–66.

Найбороденко А.В.

УДОСКОНАЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ НА ПРИКЛАДІ ОДЕСЬКОГО РЕГІОНУ

Постановка проблеми. Найважливішим аспектом розвитку економіки Одеського регіону є впровадження інноваційних проектів. Інновації стають саме тим механізмом, який може дати і дає можливість забезпечити у всіх галузях виробництва процес розвитку Одеського регіону та забезпечити входження України до рівня високотехнологічних держав[1].

Наприклад, у розвинених країнах, за різними оцінками, від 75-100% приросту промислового виробництва забезпечується за рахунок інновацій[3].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема інноваційного розвитку регіонів є достатньо вивченою в теоретичному аспекті сучасних вітчизняних та зарубіжних економістів. Докладно концепція формування регіональних інноваційних систем досліджена в роботах К. Фрімена, Б. Лундвалла, Р. Нельсона, Ю.Бажала, А. Гальчинського, Н. Гончарової, О.Пригожина. Зокрема, в роботах О. Гусева, М. Гамана розглянуто світовий досвід стимулювання інновацій в цілому і можливості його застосування в Україні.

Проте, незважаючи на велику кількість досліджень з тематики інноваційного розвитку, вона потребує подальшого вивчення, оскільки недостатньо розробленим є напрям формування механізмів державного стимулювання інноваційного розвитку регіонів.

Мета роботи. обґрунтування інноваційної діяльності як фактора розвитку економіки Одеського регіону, аналіз кількісних показників, що характеризують інноваційний потенціал регіону, визначення основних проблем інноваційного розвитку та запропонування шляхів подолання цих проблем.

Виклад основного матеріалу. Взагалі якість управління інноваційними процесами та їх державне стимулювання є дуже важливими, а іноді і визначальними факторами конкурентоспроможності економіки кожного регіону, зокрема Одеського регіону. Держава визначає цілі інноваційної політики, її принципи, на підставі яких ця політика буде проводитися в інноваційній сфері та також механізм реалізації політики. Як визначають вчені, що одним з головніших умов переходу функціонування регіонального виробництва на ринкові відносини є державне регулювання інноваційних процесів.

Але стан інноваційної діяльності Одеського регіону та і країни в цілому не відповідає сучасному рівню інноваційних процесів у промислово - розвинутих країнах і потребам інноваційного розвитку. Тому що, відсутній оптимальний взаємозв'язок складових частин економічної політики держави. Впродовж всіх економічних трансформацій Одеського регіону держава не створила ніяких належних умов для інноваційного розвитку. Але незважаючи на це кількість інноваційно-активних промислових підприємств, починаючи з 2000 року до 2011 року збільшилася.

За останні сім років в Одеському регіоні ситуація з інноваційною діяльністю підприємств в цілому покращилась: якщо в 2005 р. інноваційною діяльністю займалися 42 підприємства, в 2009 р. – 49, то в 2011 – 71 підприємство.

Найбільш сприйнятливими до нововведень по Одеському регіону були підприємства по придбанню машин та обладнання, пов'язаних з упровадженням програмного забезпечення.

Загальний обсяг інноваційних витрат у промисловості Одеського регіону у 2011 році склав - 172502,5 тис.грн., з яких:

1. на дослідження та розробки: 4397,8 тис.грн або 3%
2. на придбання інших зовнішніх знань: 25,2 тис.грн або 0,02%
3. на придбання машин та обладнання, пов'язані з упровадженням програмного забезпечення: 166732,2 тис.грн або 96,7%
4. та інші витрати: 1347,3 тис.грн або 0,78%.

На протязі декількох років підприємства Одеського регіону при здійсненні інноваційних процесів не витрачали кошти на рекламу і це свідчить про недосконалість маркетингової діяльності в їх роботі. Помітним є те, що відсутність фінансування дослідно-наукових і витрат на маркетинг і рекламу можуть дуже перешкодити успішному здійсненню інноваційної діяльності, а, відповідно стримувати зростання економічного розвитку регіону.

Основним джерелом фінансування інноваційної діяльності Одеського регіону на протязі багатьох років є власні кошти підприємств.

У 2011 році питома вага власних коштів склала 85,5 % (147514,3 тис.грн), але були і інші джерела, які склали 14,5 % (24988,2 тис.грн). Загальний обсяг фінансування інноваційної діяльності становить 172502,5 тис.грн.

Отже можна визначити які ж проблеми розвиток інноваційних процесів в регіоні:

1. відсутність методо-наукової бази формування інноваційної системи;
2. відсутність системності в реалізації інноваційного потенціалу економіки;
3. відсутність дієвої системи пріоритетів розвитку науково-технологічної сфери;
4. неготовність державного управління до активної діяльності, спрямованої на інноваційний розвиток економіки;
5. нескоординованість дій суб'єктів інноваційної діяльності;
6. недостатність фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень і впровадження інноваційних розробок;
7. недосконалість нормативно-правової системи регулювання і стимулювання інноваційної діяльності;
8. повільне формування в Одеському регіоні сучасного і масштабного ринку інноваційної продукції;
9. великі витрати на нововведення.

Висновки. Реалізацію дієвої інноваційної політики слід здійснювати за допомогою ринкових, адміністративних важелів.

Шляхами вирішення проблем може стати:

1. вдосконалення нормативно-правової бази для забезпечення розвитку інноваційної системи Одеського регіону;
2. необхідність системного і послідовного впровадження функціональних принципів державного управління інноваційною діяльністю;
3. органічне включення всіх окремих елементів інноваційного розвитку в єдину активну і цілеспрямовану функціонуючу інноваційну систему;
4. розробка і запровадження механізму надання пільг промисловим підприємствам, які впроваджують та реалізують інноваційний продукт;
5. Розробка заходів забезпечення захисту інтелектуальної власності.

Література

1. Даніленко Л.І. Теорія і практика управління інноваційною діяльністю в загальноосвітніх закладах // Практика управління закладом освіти. -2006.- № 1.- С. 13-18.
2. Державний комітет статистики України. Головне управління статистики в Одеській області // статистичні дані по Одеській області.
[Електронний ресурс].- Доступний з <http://www.od.ukrstat.gov.ua/>

3. Петрина М. Базові умови створення інноваційної моделі розвитку економіки України / М. Петрина // Економіка України.- 2006.- №8.- С.- 35-47.

Прудник О.В., Новицька О.В.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД СТВОРЕННЯ ІННОВАЦІЙ У СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Агропромисловий комплекс України (АПК) є одним із провідних міжгалузевих територіально-виробничих утворень народного господарства України, де виробляється 2/5 ВВП і концентрується 1/3 усіх зайнятих у народному господарстві. Це – цілісна, інтегрована масштабна система, складна за структурою і територіальною організацією.

Роль АПК в економіці важко переоцінити, адже від рівня розвитку його сфер та збалансованого функціонування залежить забезпеченість потреб населення в основних видах продуктів харчування відповідно до фізіологічних норм споживання, добробут населення, а також обсяг поставок на ринок. Разом з тим, темпи економічного розвитку АПК недостатні, оскільки не вирішуються важливі соціальні, економічні та соціальні потреби [1].

Світовий досвід свідчить, що поширення нововведень в аграрній сфері найуспішніше здійснюється саме на основі організації регіональних служб сільськогосподарського консультування, взаємозв'язаних з органами управління АПК, науковими і учбовими центрами, досвідченими і передовими господарствами. Служба аграрного консультування виступає, таким чином, сполучною і передатною ланкою інноваційної системи АПК, що доводить нововведення до конкретного товаровиробника на певній сільській території, істотно підвищуючи тим самим його потенційну конкурентоспроможність.

Сучасний стан АПК України характеризується глибокою кризою, зумовленою як факторами загальноекономічного характеру, так і недоліками аграрної політики. Тому для виявлення причин виникнення та поглиблення кризи АПК нашої країни пропонується розглянути досвід інших країн, які ефективно використовують інновації у сільськогосподарському підприємстві[2].

Сільське господарство Ізраїлю на сьогоднішній день є самим продуктивним і передовим у світі майже за всіма показниками. Цього ізраїльтяни добилися за допомогою сучасної агротехніки, якою з ефективністю застосовують місцеві фермери, і за допомогою великої кількості інноваційних рішень, які впроваджуються в галузі щорічно. Тому потрібно взяти до уваги методіку, яку застосовують. Застосовувати такий багатий досвід попросту необхідно.

Бережливе витрачання води - ось ядро благополучного ведення сільськогосподарської діяльності в Ізраїлі. Усюди використовується крапельне зрошення для відкритого ґрунту і аерозольне зрошення в теплицях. Процес зрошення здійснюється комп'ютеризованим способом, це дозволяє подати воду як раз в